

VER
LISETTE
KNO
JONKMAN
CHT

Roman

‘Schattepatat, dit ziet er fantastisch uit.’ Inky werpt nog een snelle blik op het gezicht van de figurante en maakt dan een wuifgebaartje, ten teken dat ze mag oprassen. Dan kijkt hij me door zijn groengele kattenoglenzen doordringend aan. ‘Lucy, liefje, je zuigt kennis zo snel op dat ik soms denk dat ik een spons als leerlinge heb.’

Ik grinnik – deels uit verlegenheid, maar vooral omdat mijn visagiedocent de enige persoon ter wereld is die je een spons kan noemen en het als een compliment kan laten klinken.

Een ander meisje neemt plaats op de kruk voor mijn neus. De manier waarop ze haar kauwgum kauwt zorgt ervoor dat ik volledig van de ervaring kan meegenieten. ‘Hai,’ zegt ze tussen twee smakken door.

Voordat ik haar terug kan groeten of me kan voorstellen, trekt Inky me aan mijn arm opzij. Hij positioneert Splinter in mijn plaats voor de neus van het kauwende kind. ‘Sorry, wisseling van de wacht!’ kwinkleert hij, waarna hij mijn verbouwereerde medecursist op de schouder klopt. ‘Ik moet Lucy even vijf seconden lenen. Jullie redden het zo wel, hè?’

Zonder op antwoord te wachten draait Inky zich om in een wervelwind van regenbooghaar en troont hij me mee de visagieruimte uit. Verbaasd probeer ik hem bij te benen, om te voorkomen dat hij me straks over de grond sleept. Door de smalle gangetjes van de trailer snel ik achter Inky aan, tot we ineens buiten staan. Ik moet mijn ogen halfdicht knijpen

om niet verblind te raken door de Italiaanse zon.

‘Kijk eens, dit is de topper waar ik het over had,’ zegt Inky tegen de persoon tegenover ons. De eerste paar seconden kan ik door mijn tranende ogen niet eens zien of het een man of een vrouw is, maar na een paar keer met mijn ogen knippen beginnen die te wennen aan de zonnige binnenplaats waar alle belangrijke trailers staan: catering, visagie, kostuums, noem maar op. Inky schijnt geen last te hebben van het plotseling felle licht. Misschien werken die gekleurde lenzen die hij altijd draagt ook wel als een soort ingebouwde zonnebril. Hij port me in mijn zij en zegt: ‘Ik snap dat je starstruck bent, poezekontje, maar het is wel zo beleefd om je even voor te stellen.’

Terwijl ik nog met mijn tranende ogen knipper, steek ik mijn hand uit naar de verschijning tegenover me. ‘Ja, sorry, hoi. Ik ben Lucille Luijcx.’

Een grote, sterke hand omsluit de mijne. ‘Aangenaam kennis te maken, Lucille.’ Een mannenstem, diep en warm. ‘Ik ben Aris.’

Terwijl hij zijn naam zegt, focussen mijn ogen eindelijk op zijn gezicht. Ik slik. ‘Dat weet ik.’

Iedereen weet wie Aris Brandt is. Ik dacht eerlijk gezegd altijd dat het wel zou meevallen met die vierkante kaak en brede schouders van hem. O, en ik dacht ook dat zijn haar niet zo donker was en zijn ogen niet zo helblauw (Photoshop bestaat tenslotte niet voor niets).

Maar nu hij op een binnenplaatsje in Toscane tegenover me staat – of beter gezegd: boven me uittorent – moet ik concluderen dat er niets gelogen is aan zijn voorkomen. Hij heeft een driedagenbaardje op zijn kin en kaaklijn dat meebeweegt als hij me een jongensachtige grijns schenkt. ‘Dat went nooit.’

‘Ik beloof dat ik niet ga gillen,’ zeg ik plechtig, ook al schreeuwt een stemmetje in een uithoek van mijn hoofd herhaaldelijk: ‘Aris Brandt! JE STAAT TEGENOVER ARIS BRANDT, HOLY SHIT, LUCY! DOE IETS OM HEM TE IMPONEREN! SNEL, GA MET BRANDENDE FAKKELS JONGLEREN OP EEN EENWIELER!’

In plaats daarvan zeg ik tegen Inky: ‘Dusse, waarom zijn we hier?’

Inky gaapt me aan alsof ik net heb gevraagd of ik zijn billen mag afvegen. Dan gebaart hij naar Aris. ‘Halló? Heb je wel gezien wie er tegenover je staat?’

Ik voel mijn wangen warm worden. ‘O... Ik dacht gewoon dat we misschien...’

‘Dat we misschien een nog beroemder iemand gingen opzoeken?’ schampert Inky. ‘Nee, sorry. Je zult het met Aris moeten doen.’

‘Ik bedoelde niet...’ begin ik, maar Aris onderbreekt me.

‘Jij bent dus mijn visagist?’

‘Eh,’ zeg ik.

‘Ja, Lucy verzorgt je *grimage* vandaag,’ kwettert Inky vrolijk. ‘Ze is mijn beste leerlinge.’

‘Nou, dat is goed om te horen,’ zegt Aris. ‘Moet ik met je meelopen, Lucy?’

‘Eh,’ spreid ik opnieuw mijn zeer indrukwekkende vocabulaire tentoon.

Mijn visagieleraar en de beroemdste acteur van Nederland staren me allebei vol verwachting aan. Ik voel mijn gezicht nog een stukje roder worden en weet eruit te persen: ‘Ja. Goed. Volg mij.’ Dan draai ik me als een soort robot om en loop houterig voor Aris uit naar de visagietrailer waar we net vandaan komen. Net als ik naar binnen wil lopen, hoor ik Inky achter me roepen: ‘Niet dáárheen, droppekopje!’

Ik draai me om en zie dat hij de andere kant op knikt. ‘We gaan naar de échte visagietrailer. Dát’ – hij wijst naar de trailerdeur die ik wilde openduwen – ‘is de figurantervisagie.’ Hij spreekt het woord uit alsof hij ‘spruitjes’ zegt.

‘O, het maakt mij niet uit waar we zitten, hoor,’ zegt Aris vanachter hem. Hij heeft zijn handen in zijn zakken gestoken en staat er volkomen relaxed bij.

‘Maar mij wel,’ zegt Inky. ‘We hebben geen tijd voor alle figuranten die een selfie met jou willen nemen.’ Hij tikt op zijn pols, alsof hij daar een horloge draagt. ‘Nee, wij moeten

naar de visagie voor de hoofdrolspelers.'

'Pardon?' vraag ik, bang dat ik het verkeerd verstaan heb. Zei hij net nou echt...

'De hoofdrolspelers, wipneusje,' herhaalt Inky met een bezorgd gezicht. 'Niet flauwvallen, hè? We hebben een strak schema en het zou erg jammer zijn als ik terug moet komen op mijn besluit om Aris' make-up aan jou over te laten.'

'Nee, ja, natuurlijk,' zeg ik ademloos. 'Ik beloof dat ik niet flauwval.'

Even later heeft Inky de volle één meter negentig van onze mannelijke hoofdrolspeler in een stoel voor een spiegel geïnstalleerd. Mijn vingers trillen maar een heel klein beetje terwijl ik de tissues tussen de boord van Aris' overhemd en zijn hals duw, zodat er geen make-up op de kraag van zijn onberispelijk gesteven witte overhemd komt.

Kom op, Lucy, spreek ik mezelf bestraffend toe. Dit heb je al heel vaak gedaan bij heel veel mensen. Oké, dus dit is een superberoemde acteur die net een grote rol in een Amerikaanse tv-serie gescoord heeft en die in postervorm in tienduizenden tienermeisjesslaapkamers hangt. En oké, je gaat hem opmaken voor zijn rol als strenge zakenman die de bruiloft van zijn broer in Italië bezoekt en daar smoorverliefd wordt op een bohemian hippiemeisje. Nou én? Daar wordt zijn huid toch niet anders van?

Ik heb duidelijke instructies gekregen van Inky, voordat hij ertussenuit kneep om te checken hoe het is met Splinter, Janne en de figuranten. Ik weet precies wat ik moet doen. Het is niets bijzonders. En het is niet alsof Aris een of andere Quasimodo is die ik in een Prince Charming moet veranderen. Hij is al redelijk charming van zichzelf.

En met 'redelijk' bedoel ik 'zo erg dat je ogen er bijna van gaan bloeden'.

Naast ons wordt Kim Holdinger, de vrouwelijke tegenspeler van Aris en het bohemian hippiemeisje in kwestie, onder handen genomen door haar persoonlijke visagiste. Ik probeer

te doen alsof het heel normaal voor mij is om twee filmsterren in mijn directe nabijheid te hebben. En dat ik zomaar ineens een week in Toscane zit om de visagie van een grote Nederlandse filmproductie te verzorgen. Dagelijkse kost, dit. Gaap.

‘Dus je doet dit nog niet zo lang?’ vraagt Aris. Hij houdt zijn gezicht zo stil mogelijk tijdens het praten, zodat hij mijn werk niet bemoeilijkt.

‘Klopt, ik heb pas net mijn cursus visagie afgerond,’ antwoord ik. Dan bedenk ik ineens dat ik nu vast als een of andere prutser overkom. ‘Ik bedoel, niet dat ik het niet kán, hoor,’ voeg ik er dus snel aan toe. ‘Ik weet precies wat ik doe.’

‘Gelukkig,’ zegt Aris droogjes. ‘Blij dat ik in goede handen ben.’

‘Absoluut,’ zeg ik zo zakelijk mogelijk.

Het is even stil. Dan zegt Aris net zo zakelijk als ik: ‘Altijd goed als een vrouw weet wat ze doet.’

Ik werp hem een bevreemde blik toe, maar hij blijft strak voor zich uit staren. Dus antwoord ik maar gewoon: ‘Ja.’ En dan: ‘Even opzij kijken, graag.’

Aris keert me zijn linkerwang toe en gaat verder: ‘En gewoon de leiding nemen, hè. *You go, girl.*’

Oké, ik weet nu echt vrij zeker dat hij een grapje maakt. Terwijl ik de foundation in zijn huid dep, mompel ik: ‘Ach, het is niet alsof ik je eerste ben.’

Hij grinnikt. ‘Verre van.’

‘Dan hoef ik in ieder geval niet voorzichtig met je te doen.’

‘Ik kan een beetje *manhandling* wel hebben.’

‘Maar niet te hard, want dan moet ik al die blauwe plekken camoufleren.’

Peinzend zegt hij: ‘Ik moet blijkbaar gewoon een visagiste daten. De perfecte oplossing.’

Het lukt me niet om mijn gezicht in de plooi te houden. ‘Heb je altijd van die rare eerste gesprekken met visagisten?’

‘Nee, helaas,’ zegt hij. ‘Meestal vragen ze of ik nog op vakantie ga, en of ik misschien met ze op de foto wil.’

‘En dan zeg je nee op allebei?’

‘Natuurlijk.’

‘Hm,’ brom ik, terwijl ik hem afpoeder. ‘Daar gaat mijn fotomomentje.’ Ik begin zijn haar achterover te kammen, waardoor hij ineens iets weg heeft van Tom Hiddleston in zijn rol als Loki.

Aris sluit zijn ogen en zucht diep. ‘Het is zo fijn als er iemand aan mijn hoofd friemelt.’

Iets zelfverzekerder kneed ik zijn haar met wax in model. Ik zie dat er kippenvel op zijn armen staat. ‘Zeg, dit is toch niet een of andere fetisj van je, hè?’

Hij kreunt zachtjes als antwoord. Het klinkt zo overtuigend dat ik er een beetje van schrik.

In een opwelling stop ik een met wax bedekte vinger in zijn oor. Hij slaakt een kreet en duikt lachend opzij.

‘Kom eens,’ wenk ik hem. ‘Nu moet je andere oor ook, anders ben je niet in evenwicht.’

‘Help!’ Aris klampt zich aan Kims magere arm vast. ‘Ze mishandelt me.’

Zijn tegenspeelster trekt geamuseerd een hevig aangezette wenkbrauw naar me op. ‘Het werd een keer tijd. Laat ’m zien wie de baas is, meid.’

Ik wil iets stoers en zelfverzekerds terugzeggen, maar als ik mijn mond opendoe, blijkt mijn tong vervangen te zijn door een opgedroogde naaktslak, en zodoende is alles wat ik kan uitbrengen: ‘Buhh.’

Ik moet echt werken aan mijn houding tegenover beroemdheden.

Voordat ik me kan herpakken, steekt een lange vrouw met een streng gezicht haar hoofd om de deur. ‘Vijftien minuten. Iedereen klaar?’

Ik kijk naar Aris, maar die werpt mij juist een vragende blik toe.

O ja, ik ben de visagist. Ik ga over de planning van de make-up. Dat wist ik heus wel.

‘Prima, geen probleem,’ zeg ik tegen de streng kijkende vrouw, op een toon die hopelijk professioneel en zelfverze-

kerd is, en niet paniekerig en geïntimideerd. Kims visagist knikt ten teken dat zij zich daar ook wel in kan vinden.

De vrouw maakt zich weer uit de voeten en ik wend me met grote ogen tot Aris. ‘Shit, snel, kom hier.’ Ik klop op de stoel.

‘En weer een vinger vol plak in mijn oor krijgen, zeker,’ zegt Aris.

‘Je zit nu al onder de plak,’ zegt Kim.

‘Vertel mij wat,’ zegt Aris terwijl hij zich weer op de stoel voor me laat zakken. ‘Lucy’s wil is wet. En ik dan, hè?’ voegt hij er klaaglijk aan toe.

‘Jij moet vooral even stilzitten,’ zeg ik, en ik buig me naar hem toe om zijn wenkbrauwen in model te kammen.

Aris slaat me met een geamuseerde twinkeling in zijn ogen gade, maar zegt niets. Ik doe een stap achteruit om te zien of de make-up subtiel genoeg is.

‘En, kan ik ermee door?’ vraagt Aris. Hij werpt een vluchtige blik in de spiegel en schenkt me een tandpastaglimlach.

‘Mwah, net aan,’ antwoord ik. Dan gebaar ik naar de deur. ‘Nou, opschieten, anders krijg ik straks die strenge chick achter me aan.’

Op het binnenplaatsje kom ik Inky en mijn twee medecuristen tegen. ‘En, hoe ging het met Aris?’ vraagt Splinter met een blik die bestaat uit gelijke delen enthousiasme en jaloezie.

‘Was hij veeleisend?’ vraagt Janne. ‘Ik heb gehoord dat hij echt belachelijke eisen stelt aan zijn kleedkamer en aan alle mensen die met hem samenwerken.’

‘Nee, hij is eigenlijk heel aardig,’ zeg ik met een schaapachtige grijns.

‘Echt?’ Janne ziet er teleurgesteld uit. ‘Dus niets spannends gebeurd?’

‘Nou, ik heb een vinger in zijn oor gestoken toen hij vervelend deed,’ zeg ik. ‘Verder weinig.’

‘Sorry, wacht even.’ Splinter maakt een time-outgebaar met

zijn handen. ‘Zei je nou net dat je een vinger in Aris Brandt hebt gestoken?’

Ik geef hem een duwtje. ‘Jij kan alles smerig laten klinken, *Sphincter*.’

Hij grinnikt tevreden. ‘Daarom vindt Chris me zo leuk, denk ik.’ Hij begint aan een valse versie van het refrein van Jason DeRulo’s ‘Talk Dirty To Me’, waarbij hij ook met dichtgeknepen neus het instrumentale tussenstukje nabootst.

Ik vind het nog altijd bizar dat mijn gedrongen, padachtige huisgenoot verkering heeft met deze Amsterdamse jongen met roze hanenkam uit mijn visagiekلاس. Ze ontmoetten elkaar anderhalve maand geleden, aan het eind van vorig collegejaar op de eerste cocktailparty in de Vestingbar. Sindsdien zijn ze onafscheidelijk. Ze brengen zoveel tijd op zijn kamer door, dat Hermelien al heeft voorgesteld om Chris’ bijnaam van Kofschip te veranderen in Fokschaap. Ik weet niet wat de algemene consensus daarover was omdat ik te druk was met mijn lunch binnenhouden. In de twee jaar die ik nu in Het Fort woon heb ik Chris één keer in zijn witte ballenknijper gezien, en dat was traumatiserend genoeg. Ik hoef me hem écht niet naakt voor te stellen.

God mag weten wat Splinter in hem ziet, maar hé, ik klaag niet. Van de neerslachtige buien die Chris vorig jaar regelmatig had, is niets meer over. Hysterisch-blij-Chris-met-verkering heeft absoluut mijn voorkeur boven depressieve-Chris-die-niet-wordt-geaccepteerd-door-zijn-ouders-omdat-hij-toeval-lig-van-piemels-houdt.

‘Ze hebben iemand nodig die stand-by staat op de set,’ zegt Inky, waarmee hij mijn gedachten terugbrengt naar het heden. ‘Voor het geval er zich een grimageramp voltrekt. Splinter, kindje, ga jij je daar nuttig maken?’

Met een enthousiaste kreet draait Splinter zich om. We kijken hem na terwijl hij zich heupwiegend naar de set begeeft.

‘Alweer Splinter? Hebben ze niet nog iemand nodig?’ vraagt Janne afgunstig.

Inky klopt haar geruststellend op haar schouder. ‘O, wat

lief, oorsmeerpropje van me. Ga hem maar helpen.'

Janne werpt hem een dankbare grijns toe, draait zich om en duikt tijdens het weglopen in haar mobiel, waarschijnlijk om iets #lovemylife-erigs op social media te posten.

Inky kijkt me samenzweerderig aan en mompelt: 'Stand-by staan is oersaai. Maar daar komt ze nog wel achter.' Zonnig voegt hij eraan toe: 'Dat was de laatste van vandaag, pop-pedopje. Wat dacht je van een bezoekje aan de bar om dat te vieren?'

De cast zit in een modern designhotel met uitzicht over het platteland van Toscane. Aan de buitenkant ziet het er niet erg luxe uit, alleen heel groot. Maar als je voorbij de geëgaliseerde beige stenen van de buitenmuur bent en in de foyer staat, zou je het zelfs met je ogen dicht beseffen. Je rúíkt de poenerigheid gewoon. Geboende houten vloeren, prachtige fresco's, een binnen- én buitenzwembad, een sauna, een spa... Ik ben inmiddels gewend dat chique hotels in een poging ultieme luxe uit te stralen maar gewoon ieder oppervlak uit marmer optrekken, maar hier is alles zo ingetogen en smaakvol, dat je absoluut zeker weet dat het allemaal stervensduur is.

Het is alleen jammer dat wij van de crew niet in dit hotel verblijven.

Niet dat ons hotel shit is, hoor. Alleen deel ik een kamer met Inky, Splinter en Janne. En Janne snurkt. O, en één badkamer delen met vier mensen vergt meer planning dan ik 's ochtends aankan – helemaal omdat Janne zodra we de kamersleutel hadden, begon met: 'Dus, wat wordt de douche-situatie?'

De douchesituatie. Alsof het om een militaire operatie ging. 'Nou, ik douch graag in mijn eentje,' zei ik luchtig.

Janne keek me even moeilijk aan, wat ze wel vaker doet als ze probeert te bepalen of ik een grapje maak of gewoon dom ben. Daarna grijnsde ze breed en trok ze haar uitroptekens weer uit de kast. 'Dat snap ik toch, gekkie! Ik bedoelde meer wie er 's ochtends wil douchen en wie 's avonds!'

‘Ik douch ’s ochtends,’ zei Splinter snel.

‘Ik ’s avonds,’ zei Inky.

‘Ik helemaal niet,’ zei ik.

Drie paar ogen keken me geschokt aan. Ze hebben zich waarschijnlijk afgevraagd of ik dat meende tot het moment waarop ik de eerste ochtend een douche nam.

Het is een paar kilometer lopen naar het chique hotel, maar aangezien we al de hele dag in donkere trailers opgesloten hebben gezeten, kunnen we wel wat zon en beweging gebruiken. Bovendien heeft ons eigen hotel geen bar, én het is een stuk verder weg. O, en de meeste crew- en castleden komen na het shooten elke dag even een drankje doen. Dat is tenminste de afgelopen dagen zo geweest. Geen idee of iedereen dat de rest van de week nog gaat volhouden, want volgens mij maken vooral lichtmannen Edu en Colin het elke avond flink laat.

Als we in de sfeervol verlichte bar van het poepchique hotel aankomen, zitten die twee al aan een biertje. Inky wappert met zijn vingers naar de lichtmannen en ze doen een beetje ongemakkelijk een soort halfzwaai terug.

Ik vind het fascinerend hoe op de filmset ruige hands-on mensen met hun bilspleet uit hun broek en zweetvlekken onder hun oksels samenkomen met figuren zoals Inky en ik, die zich voornamelijk met uiterlijk vertoon en esthetiek bezighouden. Beide groepen zijn niet geheel op hun gemak met elkaar. Oké, behalve Inky, dan – Inky is met iedereen op zijn gemak.

‘Geen chianti voor jullie, heren?’ vraagt hij, terwijl hij plaatsneemt op een strakke leren kruk in de uit walnoothout opgetrokken bar.

‘Nee, bah,’ zegt Colin met een frons in zijn toch al rimpeelige voorhoofd.

‘Ik ben toch zeker geen...’ Edu kucht als hij ineens beseft met wie hij praat en herstelt zich snel: ‘...wijnliefhebber. Ik ben ábsoluut geen wijnliefhebber.’

Ik verstop mijn glimlach achter mijn hand. Met een betrapte blik knikt Edu me toe. ‘Hoi, Lucy.’

‘Hé Lucy,’ valt Colin hem bij. ‘Leuke dag gehad?’

‘Ja, prima, dank je,’ zeg ik.

‘Lucy heeft vandaag Aris Brandt opgemaakt,’ valt Inky me in de rede. Hij wuift om de aandacht van de slanke, donkerharige barvrouw te trekken en voegt er ondertussen aan toe: ‘Hij was helemaal wég van haar.’

‘En geef hem eens ongelijk,’ zeg Colin met een knipoog.

‘Grappenmakers,’ zeg ik en mijn oren worden maar een heel klein beetje rood. ‘Ik heb toch al een vriend.’

‘Alles kan kapot, schat,’ zegt Edu met zijn shag-en-koffestem. ‘Vraag maar aan m’n ex.’

‘O, maar Lucy en *Olievjee* niet,’ komt Inky tussenbeide, maar voordat hij zijn zin kan afmaken, kijkt de barvrouw eindelijk zijn kant op. In vloeiend Italiaans vraagt hij of hij twee chianti mag.

Denk ik.

Mijn Italiaans is ongeveer even goed als dat van Brad Pitt in *Inglourious Basterds*.

De barvrouw ratelt iets terug en Inky glimlacht innemend naar haar. Als ze zich heeft omgedraaid om onze drankjes in te schenken, vraag ik: ‘Wat zei ze?’

Inky kijkt me met zijn lichtgevende lenzen ondeugend aan. ‘Weet ik het, konijnenkontje. Ik heb een paar zinnetje Italiëans geoefend, maar verstaan doe ik het niet.’

Lachend schud ik mijn hoofd. Dan zoemt mijn mobiel in mijn zak. Ik ontgrendel hem en zie dat ik een berichtje heb van Olivier.

Het is een foto van hem, Chris, Hermelien, Paladin, Anjo en Otto in het zwembadje voor de flat. De tweeling leunt zo ver Hermeliens kant op dat zij tegen Paladin aan zakt, die op zijn beurt zijn evenwicht aan het verliezen is en dreigt Chris uit beeld te duwen. Olivier zit ervoor en kijkt met een halve glimlach en glanzende groene ogen in de camera. Zo te zien heeft hij de selfie genomen, wat niet meer dan terecht is aangezien hij de langste armen heeft. Ik zweer je, die jongen heeft de spanwijdte van een pterodactylus.

Kikker

We missen je, ook al had je in alle eerlijkheid nooit meer op deze foto gepast.

Mijn hart knijpt samen met een gevoel van heimwee als ik Oliviers magere, gebruide gezicht zie. Meteen roep ik mezelf tot de orde. Stel je niet zo aan, Lucy. Je bent pas vier dagen weg. Over twee dagen ga je alweer naar huis. Dit stelt niets voor.

‘Ach, wat leuk,’ tettert Inky in mijn oor, met een blik op de foto. Dan schuift hij het glas bubbeltwijn mijn kant op. ‘Moeten we hem even een foto terugsturen?’

Ik neem een selfie van Inky en mij en stuur die terug naar Olivier (die nog steeds in mijn telefoon staat als ‘Kikker’).

Ik mis jullie – kuch, JOU, kuch – zo erg dat ik mijn verdriet moet verdrinken.

Boven in beeld vertelt een hele rij icoontjes me dat ik likes, comments en berichtjes heb op al mijn socialmediakanalen. Snel berg ik mijn mobiel weer op, voordat ik in de verleiding kom alles te openen en te beantwoorden.

Inky kijkt naar iets over mijn schouder en roept: ‘Nu al klaar?’

Ik draai me om en zie dat Aris de bar binnen komt slenteren. Met een zucht laat hij zich op de barkruk naast me vallen. ‘Korte scène voor mij. En toch ben ik kapót.’ Hij pakt mijn glas van de bar. ‘Is dat chianti?’

‘Eh, ja,’ zeg ik.

Hij neemt een slok. Verbaasd kijk ik hem aan, en als hij het glas weer naar zijn mond brengt, zeg ik: ‘Dat is mijn glas.’

‘O, sorry!’ Hij grijnst naar me. ‘Lucy was het, toch?’

Ik knik.

‘Je krijgt een nieuwe van mij, Lucy.’ Hij wenkt de barvrouw, die iets meer haar best doet om met haar heupen te wiegen dan ze deed voor twee obese lichtmannen, een blonde

vrouw en een overduidelijk homofiele visagist.

Ik snap haar volledig.

‘Dus, Lucy,’ zegt Aris als ik mijn drankje heb. ‘Waar proosten we op?’

‘Op het feit dat je mijn naam extra vaak zegt, omdat je bang bent dat je ’m vergeet en me ineens Petronella noemt,’ antwoord ik.

‘Betrappt.’ Hij klinkt zijn glas tegen het mijne. ‘Lúcy.’

‘Eigenlijk is het Lucille.’ Ik weet niet waarom ik dat zeg.

‘En wat was je achternaam ook alweer?’

‘Luijcx.’

‘Lucille Luijcx,’ herhaalt Aris, alsof hij mijn naam proeft. ‘Met zo’n naam moet je wel beroemd visagist worden. Of pornoster,’ voegt hij er schalks aan toe.

Ik schiet in de lach. ‘Moet ik weer een plakvinger in je oor steken?’

‘Waar heb je nou weer met je vinger in gezeten?’ vraagt hij, met een quasiwantrouwige blik op mijn handen.

Ik trek veelbetekenend mijn wenkbrauwen op. ‘Waarin níet, eigenlijk? Ik vind het nogal van vertrouwen in de mensheid getuigen dat je dagelijks mensen aan je gezicht laat zitten met handen die ik-wéét-niet-waar zijn geweest.’

‘O, maar die mensen weten ook niet waar mijn gezicht allemaal geweest is,’ kaatst hij terug.

‘Wat is dit nou weer voor onzedelijk gesprek, mottenballtjes van me,’ komt Inky tussenbeide.

‘Ik zit hier met mijn oren te klapperen,’ haakt Colin in.

‘Ze heeft een vriendje, hoor,’ zegt Edu gruisig.

Aris’ glimlach hapert een moment. ‘Werkelijk? Vertel, Lucille. Wie is die mazzelaar?’

‘Misschien ken je hem wel,’ zeg ik, blij met een mogelijkheid om Oliviers muziek te pluggen. Wie weet kan Aris iets over hem op social media delen, als ik het heel lief vraag. ‘Hij heet Olivier Groen.’

‘Wat, Oli4?’ vraagt Aris verbaasd.

‘Já!’ Ik klap verrukt in mijn handen. Hij kent hem!

‘Die van ’t voorjaar op het podium werd aangerand door Laura?’

Mijn blije stemming betreft iets. ‘Ja, die ja.’

Aris grijnst. ‘Toe maar, Lucille. Dus jij hebt een voorkeur voor beroemde jongetjes.’

‘Jongetjes?’ herhaal ik.

‘Nou ja, hij heeft natuurlijk de bouw van een veertienjarige,’ zegt Aris, maar voordat ik beledigd kan reageren, voegt hij eraan toe: ‘Maar goeie muziek maakt hij, joh. Echt lekkere nummers.’

Ik knik, weer iets enthousiaster. ‘Zijn albumlancering is in oktober. Lijkt het je leuk om ook te komen?’

‘Zeker. Als ik kan, ben ik erbij.’ Aris pakt zijn mobiel. ‘Geef je nummer anders even, dan contacten we er nog over.’

‘Wat een goed idee!’ Ik noem mijn telefoonnummer op.

Aris laat mijn telefoon een keer overgaan en hangt dan op. ‘Zo, nu heb je dat van mij ook.’

Edu kijkt Colin verbijsterd aan. ‘Zo makkelijk heb ik nog nooit iemands nummer gescoord.’

‘Misschien komt het doordat Aris geen bijbedoelingen heeft,’ opper ik. ‘Die vindt mijn vriendje interessanter dan mij.’

Colin trekt nog wat extra rimpels in zijn voorhoofd. ‘Ja hoor, meissie.’

Dan slaakt iemand vanuit de deuropening een indianenkreet. Als ik me omdraai, zie ik dat Splinter, Janne en een hele groep crew en cast de bar binnendruppelen. Splinter voert het hoogste woord, wat hem zowel bewonderende als geërgerde blikken oplevert.

Als laatste komt de streng kijkende vrouw van vanmorgen de bar in gelopen. Ze ziet er vermoeid en gestrest uit, en ze houdt haar klembord vast alsof het een reddingsboei is. ‘Even centraal,’ roept ze. ‘Hallo? Graag de aandacht!’

Iedereen valt stil en kijkt haar vragend aan.

‘Morgenochtend schieten we de bekentenisscène met Kim en Aris,’ kondigt ze aan. ‘Bij zonsopgang. Ik heb om halfvijf

op de set nodig...' Ze begint een lijst namen op te noemen, waaronder die van mij.

Verbaasd kijk ik naar Inky. 'Waarom moet ik erbij zijn?'

Hij beantwoordt mijn blik met een net zo verbaasd schouderophalen.

Aris leunt wat dichter naar me toe. 'Ik heb gevraagd of jij mijn persoonlijke visagist kan zijn, de rest van de week.'

'Eh, wat?' Ik kijk hem verbijsterd aan. 'Kan dat zomaar?'

Aris' blik verschiet van blij naar bezorgd. 'O, ik heb het helemaal niet met jou overlegd. Mijn excuses, Lucille. Wat dacht je van een herkansing?' Hij pakt mijn hand vast, waardoor ik mijn wijnglas bijna uit mijn andere hand laat vallen. Ik kan het nog net op de bar zetten voordat hij me van mijn kruk af en overeind trekt.

Hij kijkt me serieus aan en zakt dan op één knie, terwijl hij nog steeds mijn hand vasthoudt. Iedereen in de bar staart inmiddels naar ons. Zelfs de strenge vrouw is gestopt met praten en gaapt ons nu met halfopen mond aan. Ik voel gewoon hoe mijn hoofd de kleur van een tomaat aanneemt.

'Aris,' sis ik. 'Wat doe je?'

'Lucille Luijcx,' begint Aris plechtig. Ik probeer mijn hand terug te trekken, maar hij heeft zijn vingers om mijn pols gevouwen. 'Wil jij mijn persoonlijke visagiste zijn deze week? Je zou me de knapste man ter wereld maken.' Hij trekt zijn donkere wenkbrauwen op en voegt eraan toe: 'Daar ga ik althans van uit. Dat hoort wel een beetje bij de deal.'

Splinter joelt: 'En, wat is daarop je antwoord?'

Ik rol met mijn ogen om mezelf een houding te geven en zeg snel: 'Ja hoor, prima. Ga nu alsjeblieft weer staan.'

Eindelijk komt Aris overeind. Maar in plaats van zijn kruk weer op te zoeken, roept hij door de bar: 'Ze heeft ja gezegd! Handjes omhoog!'

En voordat ik hem kan tegenhouden, rent hij een rondje door de bar en geeft hij iedereen die hij passeert een high five. Hoofdschuddend kijk ik toe hoe hij weer naar me terug komt rennen. Hij grijnst ontwapenend. 'Zo, dat is dan geregeld.'

Goed dat we dat even hebben afgestemd.'

Ik kijk hem even aan en zeg dan verbijsterd: 'Juist... Helemaal mooi.'

'Je wilt me uitschelden, maar je bent bang om je baan kwijt te raken, hè?' informeert hij.

'Jup.' Ik benadruk de 'p'.

Hij buigt zich een stukje naar me toe. 'Bedenk maar gewoon dat ik morgenochtend weer precies moet doen wat jij wilt.'

Ik schud nogmaals mijn hoofd. 'Je bent echt compleet geschift, wist je dat?'

Hij grinnikt. 'Ik ben acteur. Geschift is onderdeel van mijn taakomschrijving.'

Met kleine oogjes en een ochtendhumeur waar je prikkeldraad van zou kunnen maken, arriveer ik de volgende dag om halfvijf op de set. Gek dat ik het best volhoud om tot deze tijd te stappen, maar dat opstaan om kwart voor vier voelt alsof ik aan mijn oogleden door een zandbak ben gesleurd.

‘Goedemorgen, zonnestraaltje,’ begroet Aris me in de visagieruimte, duidelijk zijn innerlijke Inky channelend. Alhoewel, zelfs Inky is op dit tijdstip niet zo aanstootgevend blij. Toen mijn wekker ging lag hij nog volledig in coma, net als Janne en Splinter. Die zijn gisteravond een poosje jaloers op me geweest, maar zodra ik vertelde hoe weinig uur ik deze nacht zou kunnen slapen, leken ze alweer iets tevredener met hun eigen situatie.

Ik brom een begroeting terug naar Aris en pak mijn loodzware visagiekoffer uit.

‘Jij hebt vast nog geen koffie gehad,’ gokt Aris.

‘Ik weet niet waar ik de tijd vandaan had moeten halen,’ antwoord ik knorrig.

‘O, maar dat kunnen we heel makkelijk oplossen,’ zegt hij, en dan roept hij: ‘Emmy! Jij goddelijk langbenig schepsel, kom ons eens twee dubbele espresso’s brengen.’

En jawel, een paar minuten later komt een slank meisje dat even schichtig beweegt als een gazelle de trailer binnenlopen. Uit de twee bekertjes in haar handen stijgt damp op.

Ik wil haar haten omdat ze er op dit tijdstip zo alert en

mooi uitziet, met die grote bruine ogen en dat glanzend geborstelde bijna zwarte haar, waarmee ze wel iets weg heeft van Abby, maar het is gewoon heel moeilijk om een hekel te hebben aan iemand die de kamer vult met de geur van verse koffie.

‘Alsjeblieft,’ zegt ze met zo’n zacht stemmetje dat ik niet weet of ik haar heb gehoord of gewoon haar lippen heb gelezen. Ze overhandigt ons de bekers en is dan net zo snel en geruisloos weer verdwenen.

Als ik mijn heerlijke espresso op heb, slaak ik een diepe zucht. ‘Zo.’

‘Daar word je weer mens van, hè?’ zegt Aris.

Ik produceer voorzichtig mijn eerste glimlachje van de dag. ‘Hoeveel heb jij er in vredesnaam al op?’

‘O, ik ben van mezelf gewoon een heel wakker persoon.’

Ik gebaar naar de stoel. ‘Ga daar maar even wakker zitten zijn, dan zorg ik intussen dat je er ook daadwerkelijk zo uitziet.’

Het gouden licht van de zonsopgang geeft Aris en Kim een levendige teint. Hun ogen glanzen, hun wangen vertonen een bloes. Ik snap ineens waarom dit het *golden hour* genoemd wordt.

‘Waarom nu?’ vraagt Aris. Hij houdt Kims hand vast bij haar vingertoppen.

Ze staat half van hem afgedraaid, maar kijkt over haar schouder naar hem. ‘Ik heb geen keus.’

‘Je hebt altijd een keus,’ zegt Aris. Hij klinkt uitgeblust, lamgeslagen. ‘Maar ik kan je niet tegenhouden. Onthoud alleen goed: als je gaat, neem je mijn hart mee.’

Ik kan mijn ogen niet geloven.

Het lijkt zo écht.

Het is alsof hij echt verliefd op haar is, en alsof zij echt in tweestrijd staat tussen blijven of weggaan.

Het lijkt me zowel supervet als doodeng om dat te kunnen. Ik bedoel, hoe fake je verliefdheid?

Als de regisseur ‘cut!’ heeft geroepen (ik dacht eerst dat hij iets liet vallen of zo), begint hij uitgebreide aanwijzingen te geven. Het woord ‘aanwijzingen’ impliceert misschien dat hij iets duidelijk zegt waar je iets mee kunt, maar het zijn allemaal dingen als: ‘Ik wil graag meer energie in de interactie. Denk blauw, blauw, BLAUW!’, en: ‘Overtúig me, Kim!’

Ik vond Kim al behoorlijk overtuigend.

Snel werk ik Aris’ haar nog even bij, zodat het precies dat gevoel uitstraalt van ‘strak gestylede man die altijd alles onder controle heeft begint aan de randjes te rafelen’. Daarna snel ik terug naar mijn plek aan de andere kant van de camera’s. Aris draait zich om en geeft me een knipoog.

Ik wou dat ik dit tegen de Lucy van gisteren kon zeggen. ‘Morgen rond deze tijd heb je een soort inside joke-status bereikt met Aris Brandt. Jij steekt vingers in zijn oren, hij doet een aanzoek om te vragen of je zijn visagist wilt zijn en o ja, hij *knipoogt* casual naar je. Wat? Hè? O, ja, doe maar zo, Lucy Van Gisteren. Met je bla-bla-bla-gebaartje. Je ziet het vanzelf.’

En dan te bedenken dat ik bijna thuis was gebleven om deze week herkansingen te maken. Halló, tentamens kan ik de rest van het jaar nog inhalen. Dit is een gouden kans.

Snel stuur ik een berichtje naar Olivier.

Raad eens wie er:

Al een uur uit bed is, en

Sinds vandaag de persoonlijke visagist is van ARIS FRICKING BRANDT?

Er verstrijken maar een paar seconden voordat ik iets terugkrijg.

Kikker

Vier dagen Italië en meteen al geschaakt door een of andere beroemde blaaskaak. Ik kan jou ook niet alleen laten.

En een paar seconden later:

Kikker

En óók nog ineens een ochtendmens.

Ik bewaar mijn ochtendhumeur wel voor jou, typ ik.

Kikker

Fijn. Je kussen mag dan lekker naar jou ruiken, maar het moppert niet tegen me zoals jij dat kan.

Het volgende bericht is een foto van hem in bed. In mijn bed, met mijn dekbed over zijn gladde borstkas getrokken en zijn gezicht half in mijn kussen. Hij kijkt met halfdichte slaapogen in de camera, zijn blonde haar een warrige bos die half over zijn voorhoofd valt. Het is nog niet zo lang als toen ik hem leerde kennen, maar het is alweer behoorlijk teruggegroeid nadat hij het afgelopen winter heeft gemillimeterd. Rond zijn lippen speelt een net-wakker-glimlachje.

Mijn hart knijpt samen van het verlangen tegen hem aan te kruipen en die lange armen om me heen te voelen.

‘Waarom nu?’ hoor ik Aris op de achtergrond vragen, maar mijn gedachten zijn in Enschede, in een klein studentenka-mertje met vlekken in het tapijt en een bed vol Kikker.

Misschien wil Paladin je wel even van je dagelijkse dosis chagrijn voorzien, opper ik. Dan stuur ik snel een selfie waarop ik zo strak en chagrijnig mogelijk kijk. Of werkt dit ook?

Kikker

Heerlijk. Ik vóél de haat gewoon.

Ik giechel, wat me op een boze blik van een van de vele assistenten komt te staan. Verontschuldigend steek ik mijn hand op. Blijkbaar vangt Aris mijn beweging vanuit zijn ooghoek op, want hij draait zijn hoofd mijn kant op. ‘Als je gaat, neem

je...’ Zijn stem sterft weg als hij mijn verschrikte gezicht ziet.

Mijn hand hangt nog in de lucht.

Even is het helemaal stil. Aris’ gekwelde blik maakt plaats voor een blanco uitdrukking, en dan glijdt er een grijns over zijn gezicht. Hij steekt zijn hand naar me op en zwaait.

Ik kijk van hem naar mijn eigen arm, die ik nog altijd omhooghou.

Dan zwaai ik terug.

Aris begint harder te zwaaien, dus maak ik ook grotere bewegingen. Dan steekt hij zijn andere arm ook in de lucht en zwaait met twee armen boven zijn hoofd naar me.

Ik voel een giechel opborrelen in mijn borst en zwaai met twee armen uit alle macht terug.

Zo staan we een tijdje als twee breed grijnzende debielen naar elkaar te zwaaien, totdat de regisseur ‘cut!’ roept.

Hij kijkt geërgerd van Aris naar mij en weer terug. ‘We doen ’m nog een keer. En ik zou het waarderen als de visagie de acteurs niet afleidt.’

‘Já, visagie,’ zegt Aris, nog altijd lachend.

‘Sorry,’ piep ik. Snel zet ik mijn mobiel voor de zekerheid ook van ‘trillen’ op ‘stil’.

Aris knipoogt nog een keer naar me en draait zich dan weer naar Kim toe. Die is blijkbaar verbaasde blikken aan het oefenen, want ze staart hem aan alsof ze een spook ziet.

Jup, ik ben écht blij dat ik niet thuis ben gebleven om mijn tentamens in te halen. Zo’n ingewikkelde keuze is het ook niet: herkansingen maken versus op een filmset in Italië staan met Aris Brandt en Kim Holdinger. O ja, en mijn náám komt zelfs in de aftiteling. Niet dat iemand ooit de namen in de aftiteling leest, maar hé, het is een tof idee.

Aris en Kim spelen de scène nog een paar keer en dan neemt iedereen een koffiepauze. Ik ben inmiddels al vier koppen koffie verder en zie dat ik een paar berichten heb die ik nog moet beantwoorden, dus ga ik met mijn telefoon in mijn hand op een van de houten crewbankjes zitten. De zon schijnt op mijn gezicht en ik zweet me dood in mijn zwarte long-

sleeve. Toen ik opstond vanmorgen (of eigenlijk vannacht) was het nog redelijk fris, maar inmiddels tikt de temperatuur de vijftentwintig graden al wel aan. Voordat ik in een mense-lijke vetvlek verander, trek ik het shirt over mijn hoofd. Hal-verwege die beweging kom ik erachter dat ik het topje dat ik eronder aanheb mee omhoogtrek. Ik wurm één arm alvast uit de longsleeve en met de andere arm nog boven mijn hoofd en het shirt om mijn gezicht heen, trek ik het topje omlaag. Nu is nog maar de helft van mijn buik bloot. Oké, snel dit ding uit, dit wordt gênant. Gelukkig ziet waarschijnlijk niemand mijn gestuntel.

‘Lukt het?’ klinkt op dat moment een stem ergens opzij van me.

Op dubbel tempo worstel ik me uit het shirt en dan trek ik snel het topje omlaag, zodat het mijn buik weer bedekt. Naast me leunt Aris op de houten picknicktafel. Hij neemt een slok koffie en gebaart naar me. ‘Ga vooral door.’

‘Ik ben al klaar.’ Ik gebaar naar de longsleeve die ik net heb uitgetrokken.

‘O, je gaat je niet verder uitkleden?’ Met een spijtig gezicht kijkt hij naar de rest van mijn kleren. ‘Nou ja, dit is ook een erg... interessant shirt.’

Hij kijkt naar mijn zwarte topje, waar in witte letters op staat: *Nope, not shy. Just don't like you.* Ik heb het van Her-melien gekregen als extreem verlaat kerstcadeau.

‘Dank je,’ zeg ik, met zoveel waardigheid als je kunt heb-ben terwijl ’s lands grootste filmster naar je tieten kijkt.

‘Ik moet je shirt wel tegenspreken, ben ik bang. Gister-avond in de bar leek je best verlegen.’

Ik trek laatdunkend een wenkbrauw op. ‘Ik krijg nou een-maal niet elke dag een half aanzoek.’

‘Zelfs niet van je vriendje?’

‘Godzijdank niet,’ zeg ik lachend. Als Aris me wat verbaasd aankijkt, vervolg ik: ‘Halló, ik ben twintig. Natuurlijk wil ik nog niet trouwen.’

‘Twintig?’ Aris kijkt nu nog verbaasder. ‘Echt?’

‘Ja, hoezo?’

Hij haalt een hand langs de schaduw op zijn kin. Zijn vingers maken een raspand geluid over de stoppels. ‘Je lijkt... ouder. Ik had je eerder vijftwintig geschat.’

‘Vijftwintig?’ Ik maak een proestgeluid. ‘Jezus, nee zeg.’

‘Wat is er mis met vijftwintig?’ vraagt Aris. ‘Dat is toevallig nog hartstikke jong.’

Ik knik. ‘Hm-hm. *Sure.*’ Dan schiet me iets te binnen. ‘Hé, hoe oud ben jij eigenlijk?’

‘Hoogbejaard.’ Hij doet alsof hij op een rollator leunt en vraagt met bibberende stem: ‘Mag ik even naast je komen zitten, kindje? Ik ben niet meer zo fief en kwiek als de jeugd.’

Ik klop op het gammele houten bankje, ten teken dat hij mag komen zitten. ‘Zo oud, hm?’

‘Echt héél oud. Bijna tien jaar ouder dan jij.’

Ik weet niet zo goed wat ik verwacht had. Natuurlijk had ik niet gedacht dat we even oud waren, maar... ‘Négenentwintig?’

‘Bijna dertig.’ Aris knikt naar mijn mobiel. ‘En je vriendje? Hoe oud is die?’

‘Net vierentwintig geworden.’ Ik denk terug aan de regenboogtaart die ik voor Oliviers verjaardag had gebakken. Het kostte me twee pogingen, waarna ik de eerste regelrecht in de vuilnisbak kon gooien en de tweede er prachtig uitzag, maar smaakte naar gemalen karton. De keuken in Het Fort heeft nog een week naar verbrande chocolade gestonken. Dat kon me echter allemaal niets meer schelen zodra ik Oliviers gezicht zag oplichten. ‘Wat een afzichtelijk ding,’ zei hij vol genoegen. ‘Beste cadeau ooit.’

‘Vierentwintig? Groentje.’ Aris grinnikt, en hij kijkt me aan met een twinkeling in zijn ogen.

‘O, verre van,’ kaats ik terug.

Aris’ grijns wordt breder, maar voordat hij kan reageren, duikt Emmy voor onze neus op. ‘Eh, hoi. We gaan zo naar de locatie van de trouwscène.’ Ze knippert verlegen met haar hertenogen. ‘Dat moest ik komen zeggen.’

Sprookjesachtig. Dat is het eerste woord dat in me opkomt zodra ik de locatie zie waar zo meteen de bruiloftsscène wordt gefilmd. Met open mond neem ik alles in me op. Midden in een veld is een witte looper uitgerold naar een schattig houten prieel dat met lelies is versierd. Boven de witte klapstoeltjes voor de gasten, die in nette rijen staan opgesteld, hangen mintgroene zijden slingers en witte linten. Tel daar de achtergrond van glooiende heuvels en olijfboomgaarden bij op en ik begin nog net niet te kwijlen.

‘Ik dacht dat jij nog niet wilde trouwen,’ klinkt Aris’ stem vlak achter me.

Ik draai me naar hem om en piep: ‘Het is zo móóí!’

‘Dat mag ook wel,’ zegt Aris. ‘Ze hebben hier een of andere poepchique bruiloftstylist voor ingehuurd.’ Hij trekt de mintgroene stropdas recht die hij bij zijn trouwpak draagt.

Dan verschijnt die twinkeling weer in zijn ogen. ‘Kom eens mee, ik weet iets leuks.’ Hij pakt mijn pols vast en troont me mee naar voren. ‘Niet op de looper staan, hoor, Rina dóét me wat als we ’m vies maken.’

Ik doe mijn best om mijn voeten in het gras naast de witte looper neer te zetten terwijl hij me mee naar het prieeltje sleept.

‘Hé Marco, kom eens hier,’ roept Aris over zijn schouder naar de acteur die de ambtenaar van de burgerlijke stand speelt.

Marco, een oudere heer met peper-en-zoutkleurig haar, pakt in het voorbijgaan de bruidsluier en het prachtige boeket lelies mee dat al ligt te wachten op Aranka Staal, die de bruid speelt. ‘Extra geloofwaardig,’ zegt hij, en hij overhandigt ze aan mij.

Ik kijk naar de luier en de bloemen. ‘Wat moet ik hiermee?’

‘Ik zou ze opeten,’ adviseert Aris, en voor ik kan protesteren, heeft hij de luier al half over mijn hoofd getrokken. Dan pakt hij zijn mobiel, trekt mij wat dichterbij naar zich toe en zegt: ‘Lachen!’

Hij neemt de foto, bekijkt het resultaat en begint uitgebreid op zijn scherm te tikken. Ik trek de sluiervan mijn hoofd en vraag achterdochtig: ‘Wat doe je allemaal?’

‘Dit.’ Hij houdt zijn mobiel voor mijn neus. Het eerste wat ik zie is de foto. Aris met een arm om mij heen, hij duidelijk in net pak en ik half verscholen achter een boeket en een sluiervan. Op de achtergrond het groen van de velden, het hout van het prieel en Marco met een grijns en een dik boek opengeslagen in zijn handen, alsof hij daar iets uit heeft voorgedragen.

Ik schiet in de lach. Dan pas zie ik dat de foto op Aris’ Instagram staat, met daaronder: **Een mooie dag om JA te zeggen!**
#Toscane #stiekemgetrouwd #shemademeanhonestman

‘Eh,’ zeg ik aarzelend.

‘Je staat er leuk op,’ zegt Aris.

Ik wijs op zijn telefoon. ‘Zeg je nou dat we getrouwd zijn?’

Hij knipoogt naar me en maakt een pistool van zijn wijsvinger en duim. ‘Bingo.’

Verbijsterd gaap ik hem aan. ‘Waarom?’

‘Waarom niet?’ Hij grijnst en stopt zijn mobiel weer in zijn zak. Dan overhandigt hij het boeket en de sluiervan aan Marco. ‘Hier, snel terugleggen, man. Straks ziet Rina het.’

Marco maakt zich uit de voeten en Aris gebaart met zijn hoofd naar de trailer. ‘Moet jij nog dingen op mijn gezicht smeren of vingers in mijn oren steken?’

Ik staar nog altijd een beetje verbaasd naar hem. ‘Maar...’

‘Hé, ik kan toch geen aanzoek doen zonder dat dat gevolgen heeft?’ Hij geeft me een elleboogje. Dan ziet hij mijn gezicht. Zijn grijns verzacht tot een geruststellende glimlach. ‘Geen zorgen, Lucille. Het is gewoon een geintje. Wil je dat ik hem eraf haal?’ Hij pakt zijn mobiel weer. ‘Want dan doe ik dat, hoor.’

Hij kijkt er zo bezorgd bij, dat ik snel zeg: ‘Nee, joh. Natuurlijk niet.’ Ik glimlach terug. ‘Het is inderdaad gewoon een geintje.’

Terwijl ik Aris' haar strak achteroverkam, zoals bij zijn personage hoort, zoemt zijn mobiel non-stop. Na een poosje vraag ik: 'Moet je niet opnemen?'

Hij kijkt op het scherm. 'Nee, joh. Eerst die scène spelen. Het is mijn moeder maar.'

De trouwscène is eigenlijk een net-niet-trouwscène. Aris staat op het punt om met Aranka in het huwelijksbootje te stappen, maar dan ziet hij haar zus (Kim, de bohemienne) achter haar staan met haar wilde haren en haar bruidsmeisjesjurk gecustomized naar haar eigen stijl, en besluit hij toch niet het jawoord te geven. De scène moet vaak over, wat betekent dat ik iedere keer tussendoor zijn haar opnieuw netjes moet doen. Zodra Marco namelijk vraagt 'wat is daarop je antwoord', is het de bedoeling dat Aris zijn altijd netjes in toom gekamde haar in de war maakt door er met zijn hand doorheen te gaan.

'Moet het nog vaak opnieuw, denk je?' vraag ik, terwijl ik voor de elfde keer de eigenwijze haartjes van zijn voorhoofd strijk. De zon is inmiddels over het hoogste punt aan de hemel heen.

Aris schudt vol vertrouwen zijn hoofd. 'Het staat er bijna op.' Dan kijkt hij over mijn schouder en zijn gezicht vertrekt in een frons. 'Is dat hoe-heet-ie? Splinter?'

Ik draai me om en zie inderdaad iemand met een roze hanenkam op ons af rennen. 'Lucy!' roept hij, en zodra hij dichtbij genoeg is, grijpt hij mijn schouders vast. Hij leunt even op me om uit te hijgen. Dan vraagt hij: 'Waarom neem je je mobiel niet op?'

'O! Die staat op stil,' zeg ik. 'Voor de opnames.'

Splinter luistert maar half. Hij heeft mijn hand vastgepakt en inspecteert mijn vingers. Dan pakt hij mijn andere hand en onderwerpt die ook aan een onderzoek. Blijkbaar vindt hij niet wat hij zoekt, want hij kijkt me met een gekwelde blik aan en vraagt: 'Waar is de ring?'

Ik trek één wenkbrauw op. 'Welke ring?'

Splinter kijkt van mij naar Aris, alsof hij niet kan geloven

hoe traag van begrip ik ben. 'Je tróúwring, doos! Waar is die?'

'Wat? Ik ben niet...' begin ik, maar dan begint me iets te dagen. 'O god.'

Snel haal ik mijn mobiel uit mijn broekzak. Er staan zoveel meldingen in beeld, dat ik niet eens weet wat ik als eerste moet bekijken. Ik begin maar bij de gemiste oproepen. Olivier, mam, pap, Marloes, Merel, Hermelien, Chris...

Mocht ik nog twijfelen aan de reden van mijn plotselinge populariteit, dan zorgen de berichtjes in ieder geval voor opheldering.

Merel

HOLY BEF CHICK, BEN JE GETROUWD????

MET ARIS BRANDT?

Dit is een grapje, toch?

TOCH???

Hallo?

MEVROUW BRANDT?!

Mam

Lucille, wat is dat voor onzin in het nieuws?

Bel me.

Z.S.M. GRAAG.

Pap

hoi lieverd kun je je moeder even vertellen dat het een grapje is

want het is toch een grapje

of niet

Moes

Wait whut

Srsly?

LUCIFER

!!!!

Hermelien

Hé hoi

mogelijk wil je Kikker even bellen

ik mag niet zeggen dat hij in de stress zit

maar hij zit in de stress

dus.

Lucy?

oi

Dixi!

Abby

Dus ik zit héél even aan de andere kant van de wereld en je bent ineens getrouwd met Aris Brandt? What happened to Kikker?

En dan, met mijn hart in mijn keel, open ik de berichtjes van Olivier.

Kikker

Hé Prinses, wat is dat voor filmpje van die Aris die je ten huwelijk vraagt?

Eh, hij heeft ook een of andere trouwfoto met jou gepost.

Haha...?

Geschrokken kijk ik op naar Splinter. ‘Wat. De. Fuck?’

‘Hé, dat is mijn tekst,’ zegt die.

‘Waarom heeft mijn moeder het over het nieuws?’ vraag ik.

Splinter houdt zijn mobiel omhoog. Op Nu.nl staat de foto die Aris een paar uur geleden heeft geplaatst, met daarbij de kop: ACTEUR ARIS BRANDT TROUWT IN HET GEHEIM.

‘Aris!’ roep ik uit. ‘Waarom nemen ze dit serieus?’

Met een grijns antwoordt hij: ‘Omdat niemand bronnen checkt. Lachen, toch?’

‘O ja, hilárisch,’ zeg ik sarcastisch. Mijn ogen vliegen over de regels.

Eerst werd gedacht aan een grapje, totdat actrice Kim Holding het stel onder de Instagramfoto feliciteerde en meldde dat ze vereerd was hun bruid/meisje te mogen zijn. Brandt is in Toscane in het huwelijksbootje gestapt met Lucille Luijcx, een 20-jarige visagiste, beautyblogger en studente psychologie. Luijcx had tot voor kort een relatie met zanger Olivier Groen; twee weken geleden plaatste ze nog een foto samen met hem op Instagram. Inmiddels is het filmpje waarin Brandt zijn vriendin ten huwelijk vraagt ook uitgelekt (er zit geen geluid bij, maar ook zonder geluid is vrij duidelijk wat er gebeurt). Het filmpje is inmiddels meer dan 200.000 keer bekeken.

Ik hap naar adem. ‘Ze nemen het gewoon voor waar aan!’

Geen wonder dat iedereen zich ongerust maakt. Het is verdomme in het níeuws.

‘Dus het is niet waar?’ vraagt Splinter.

‘Natuurlijk is het niet waar!’ bijt ik hem toe.

Hij kiest een nummer op zijn mobiel en drukt hem tegen zijn oor. ‘Hééé liefje,’ zingt hij tegen zijn telefoon. ‘Nou, zeg maar tegen hem dat het een grapje is, hoor.’

Ik hoor wat gemurmel aan de andere kant en dan een andere, hardere stem. Meer gemurmel, en dan zegt Splinter: ‘Hé, schat. Leuk om jou ook even te spreken. Maar ik zei het net al tegen Chris, ze maakte gewoon een grapje.’

Hoewel ik op anderhalve meter afstand sta, hoor ik luid en duidelijk Oliviers stem die zegt: ‘Ik wil Lucy spreken. Geef haar aan de lijn.’

Splinter ziet eruit alsof hij iets bijdehands tegen hem wil zeggen, dus ik trek snel zijn mobiel uit zijn hand. ‘Hé dikzak,’ zeg ik terwijl ik het toestel tegen mijn oor druk.

Het is even stil. Dan zegt Olivier: ‘Dus, ik moet je feliciteren?’

Ik rol met mijn ogen. ‘Ja, want het stond op Nu.nl. Dan is het waar.’

Hij ademt uit door zijn neus. ‘En dat filmpje dan?’

‘Aris vroeg of ik zijn visagist wilde zijn.’ Ik hoor zelf hoe raar het klinkt. ‘Op een heel... bijzondere manier.’

‘En die foto was ook nep?’

‘Dat was gewoon een grapje van Aris.’

‘Leuke grapjes maakt-ie, die Aris,’ mompelt hij. Ik zéé hem bijna zijn kaak aanspannen.

Een klein glimlachje kruipt rond mijn mond. ‘Kikker,’ zeg ik zoetjes. ‘Ben je... jaloers?’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Hij schraapt zijn keel.

Ik grijns wat breder en wacht.

‘Ik ben gewoon... bezorgd. Dat je ineens met iemand getrouwd was voordat ik ook maar de káns had gekregen om je ten huwelijk te vragen. Je weet wel, ooit. Niet nu,’ voegt hij er snel aan toe. Dan zucht hij. ‘Oké, misschien was ik een heel klein beetje jaloers.’

‘Een heel klein beetje,’ grinnik ik.

Ik hoor zijn droge lachje aan de andere kant van de lijn. ‘Gelukkig ben je zo lelijk dat niemand anders je wil hebben.’

‘Precies. Net zo lelijk als je verjaardagstaart.’

‘O ja, afzichtelijk.’

‘Griezelig gewoon.’

‘Als je terug bent zal ik toch maar weer proberen of je knap wordt van een kus,’ zegt hij.

‘Dat lijkt me een goede deal.’ Ik glimlach, ook al kan hij dat natuurlijk niet zien.

Splinter steekt zijn hand naar me uit. ‘Zeg, ouwe plakslak, mag ik ook even klef doen met mijn vriendje, of ga je die telefoon helemaal onder kwijlen?’

‘Splinter wil graag zijn telefoon terug. En zijn Chris,’ zeg ik.

‘Hm. Ik wil ook weleens wat,’ antwoordt Olivier. ‘Maar fijn om je stem te horen.’

‘Ook omdat je dan mijn afgrijselijke gezicht er niet bij niet hoeft te zien.’

‘Precies.’ Hij grinnikt. ‘Tot over twee dagen.’ En dan voegt hij er op suggestieve toon aan toe: ‘Gedraag je daar, mevrouw Brandt.’